

З літами важче любиться,
Багато що прощається.
А ось вона, та вулиця,
Яка не забувається.

Чого я тут — не відаю,
На кого сподіваюся?
Під вікнами сновидою
Опівночі тиняюся.

Давно усе минулося —
І зустрічі, й побачення,
Дороги розминулися,
І вже немає значення,

Із ким вона, та дівчина,
Яка в любові клялася.
Але, як намагнічена,
Душа до неї рвалася.

І ось вона, та вулиця,
Яка не забувається.
І що любив — те любиться,
Що не прощав — прощається.
